

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2023.4.2.22>**I. В. Іщенко**кандидат юридичних наук, начальник
Головного управління Національної поліції
у Чернігівській області

COMMUNITY POLICING ЯК «ДОРОЖНЯ КАРТА» ЗДІЙСНЕННЯ ПРЕВЕНТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ В ОБ'ЄДНАНІЙ ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ

Статтю присвячено дослідженню сутності концепції *Community Policing* як моделі взаємодії поліції та громадськості в контексті здійснення превентивної діяльності Національною поліцією в об'єднаній територіальній громаді.

Наголошено, що серед існуючих моделей правоохоронної діяльності, які використовуються в рамках *Community Policing*, таких як *Zero-tolerance Policing*, *Intelligence-led Policing*, *Reassurance Policing*, *Neighborhood Policing* тощо в контексті проблематики превентивної діяльності Національної поліції в об'єднаній територіальній громаді важливе значення відіграє *Problem-Oriented Policing* – «проблемно-орієнтована поліцейська діяльність».

Зроблено висновок, що проблемно-орієнтований підхід із застосуванням методологічного інструментарію SARA в контексті превентивної діяльності Національної поліції в об'єднаній територіальній громаді, який передбачає сукупність інформаційно-пошукових, інформаційно-аналітичних та організаційних заходів, спрямованих на перехід від ідентифікації потенційних проблем до перешкодження їх виникненню, розвитку та розповсюдженню, дозволяє поглиблено дослідити проблеми окремих територіальних громад, ранжувати їх з урахуванням специфіки території обслуговування, виокремити тенденції правопорушності в конкретній громаді, визначити пріоритетні напрями діяльності на відповідній території обслуговування зі спрямуванням ресурсів поліції на найбільш проблемні сфери, а також розробити ефективну стратегію превентивних заходів.

Визначено сукупність змістовних складових моделі правоохоронної діяльності *Community Policing*, як концептуальної «дорожньої карти» здійснення превентивної діяльності Національною поліцією в об'єднаній територіальній громаді.

Ключові слова: *Community Policing*, поліція, проблемно-орієнтована поліцейська діяльність, громада, взаємодія, партнерство, превентивна діяльність, превенція

Постановка проблеми. На думку переважної більшості правознавців стратегічним напрямом еволюції органів правопорядку є перехід від реактивного способу впливу на злочинність і ствердження концепції проактивної діяльності. Вона передбачає відхід від репресивної інтервенційної державної політики у правоохоронній сфері, визнання особливої соціальної значущості проблеми протидії правопорушенням, налагодження тісної взаємодії державних і комунальних суб'єктів поліцейської діяльності з інститутами громадянського суспільства у здійсненні роз'яснювально-превентивної діяльності з метою коригування деструктивної поведінки окремих громадян і усунення чинників, що детермінують правопорушення

і соціальні патології [1, с. 639]. Тобто концепція проактивної діяльності поліції безпосередньо корелюється із превенцією, адже «потреба у безпеці є однією з базових потреб людини, а співпраця поліції та громади – найкращий спосіб її забезпечити» [2].

Стан дослідження проблеми. Вагоме значення в межах досліджуваної проблематики становлять роботи як вітчизняних (Копіна О., Кравченко І., Кундрік В., Логвиненко Б., Мірошник О., Проневич О., Сердюк О., Федчак І.), так і зарубіжних дослідників (Bonnie Bucqueroux, John Eck, Kevin Ford, Susan M. Hartnett, Alistair Henry, Herman Goldstein, Mahesh Nalla, Simon Mackenzie, Merry Morash, Wesley G. Skogan, William Spelman, Robert C. Trojanowicz).

Метою статті є дослідження сутності концепції Community Policing як моделі взаємодії поліції та громадськості в контексті здійснення превентивної діяльності Національною поліцією в об'єднаній територіальній громаді.

Виклад основного матеріалу. Реформою правоохоронних органів, що розпочалася у 2015 році, було започатковано концептуальні зміни практики поліцейської діяльності у напрямку формування нового типу взаємовідносин поліції із громадянським суспільством на засадах партнерства у відповідності до європейських стандартів поліцейської діяльності.

Зокрема у Європейському кодексі поліцейської етики (Рекомендація (2001) 10 Комітету міністрів державам – учасницям Ради Європи «Про Європейський кодекс поліцейської етики», ухвалена Комітетом міністрів 19 вересня 2001 року) [3], зафіксовано важливі положення щодо взаємовідносин поліції із громадянським суспільством:

- поліція відповідальна не лише перед державою, але також перед громадянським суспільством;
- діяльність поліції значною мірою провадиться в тісному контакті з громадськістю;
- ефективність поліції значною мірою обумовлена підтримкою з боку суспільства;
- довіра населення до поліції тісно пов'язана з їх ставленням та поведінкою з громадськістю, зокрема, їх повагою до людської гідності та основоположних прав і свобод особи, закріплених, зокрема, в Європейській конвенції з прав людини;
- більшість європейських поліцейських організацій – крім забезпечення правопорядку – виконують також соціальні і сервісні функції в суспільстві;
- поліція повинна бути організована у такий спосіб, що сприяє хорошим зв'язкам поліції з громадськістю і, за необхідності, ефективній співпраці з іншими органами, місцевими громадами, неурядовими організаціями та іншими представниками громадськості, в тому числі етнічними меншинами.

Концепція партнерства поліції із громадянським суспільством, обумовлена значущістю соціальної і сервісної функцій, які має виконувати поліція у відповідності до «загальних цілей, ефективності та відповідальності поліції з забезпечення безпеки і прав людини в демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві права» [3], знайшла відображення у принципах діяльності поліції, закріплених

Законом України «Про Національну поліцію», згідно з яким «діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб» (ч. 1 ст. 11). Окрім того Законом закріплено важливе положення відповідно до якого основним критерієм оцінки ефективності діяльності органів і підрозділів поліції є рівень довіри населення до поліції [4], індикаторами якої відповідно до наказу Міністерства внутрішніх справ України «Про встановлення індикаторів, за якими здійснюється проведення оцінки рівня довіри населення до Національної поліції України» від 9 листопада 2018 року № 900 визначено: а) стан злочинності; б) результативність діяльності органів та недоліки поліцейської діяльності; в) довіра до поліції та стосунки з населенням [5]. Отже цілком закономірним є і те, що ефективність превентивної діяльності безпосередньо корелюється із рівнем довіри населення до поліції.

При цьому стратегія служіння суспільству «шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку» (ч. 1 ст. 1 Закону України «Про національну поліцію») на засадах партнерства найбільш повно реалізується в межах моделі або ж стратегії поліцейської діяльності Community Policing, яка має в першу чергу безперечно превентивний характер.

В основу сучасної моделі Community Policing покладено «принципи діяльності поліції Роберта Піля» (Robert Peel), який вважається засновником сучасної британської поліції. Будучи міністром внутрішніх справ Великої Британії він провів поліцейську реформу, концептуальною основою якої була превентивна поліцейська діяльність, заснована на співпраці з громадськістю. Результатом реформи стало заснування в 1829 р. у Лондоні муніципальної поліції (Metropolitan Police Service), основою діяльності якої стали такі дев'ять принципів [6]:

- 1) головною місією поліції є запобігання злочинам;
- 2) здатність поліції виконувати свої обов'язки залежить від громадського схвалення дій поліції;
- 3) поліція повинна забезпечити добровільну співпрацю громадськості задля забезпечення та підтримання поваги громадськості до неї;
- 4) ступінь співпраці громадськості пропорційно знижує рівень необхідності застосування поліцією фізичної сили;

5) збереження суспільної підтримки поліції здійснюється не в угоду громадській думці, а шляхом постійної демонстрації абсолютного неупередженого служіння закону;

6) фізична сила застосовується поліцією лише задля забезпечення дотримання закону або відновлення порядку і тільки у тих випадках, коли переконання, поради або попередження виявляються недостатніми;

7) поліція завжди має підтримувати зв'язок із громадськістю, оскільки поліція – і є громадськість, а громадськість – це поліція; поліція – це лише представники громадськості, які отримують кошти за те, щоб весь свій робочий час присвячувати обов'язкам, покладеним на кожного громадянина в інтересах загального добробуту суспільства;

8) поліція має діяти у чіткій відповідності до своїх функцій і не узурпувати повноваження судової влади;

9) показник ефективності поліції – відсутність злочинності, а не видимі докази дій поліції щодо боротьби з нею.

Як можемо бачити, принципи, сформовані майже 200 років тому назад є вкрай актуальними і сьогодні, адже по-перше, найбільш раціональним способом мінімізації суспільно негативних явищ є їх превенція, а по-друге, проблеми розвитку будь-якого суспільства неможливо вирішити без підтримки останнього. В такому ракурсі поліція стає однією із об'єднуючих ланок спільних зусиль інституцій держави та громадянського суспільства щодо формування безпечного та комфортного середовища існування суспільства.

Свою назву сучасний комплекс методів Community Policing отримав у 1980-ті роки в США, коли професійна модель правоохоронної діяльності, що ґрунтувалась на статистичних показниках, часі реагування та технологіях, призвела до віддалення поліції від потреб громади, якій вона повинна служити [7]. У відповідь, на зміну традиційній професійній моделі правоохоронної діяльності, прийшла модель правоохоронної діяльності, орієнтованої на потреби місцевої громади, Community Policing, спрямованої на превенцію, партнерство з громадою, вирішення конкретних місцевих проблем та децентралізацію [8, с. 9].

Тоді було визначено, що поліція може значно ефективніше працювати, якщо буде не реактивною, а проактивною: замість того, аби винятково реагувати на виклики, вона витратить час на запобігання правопорушенням і встанов-

лення партнерських відносин із населенням. Було встановлено, що повноцінна комунікація допомагає завчасно виявити погіршення криміногенної ситуації у певному регіоні, припинити велику частку девіантної поведінки на самому початку, а також ефективніше збирати докази та свідчення, якщо правопорушення зрештою було скоєне [9, с. 2].

Слід відмітити, що усталеного визначення та розуміння Community Policing немає ні у вітчизняній, ні у зарубіжній літературі. Наприклад ОБСЄ (Організація безпеки та співробітництва в Європі) у 2008 р. визначає Community Policing як філософію або організаційну стратегію, під якою розуміють взаємне співробітництво поліції і громади (суспільства) з метою більш ефективної протидії злочинності, страху перед злочинами, фізичної або моральної шкоди, розпаду добросусідських відносин з метою покращення якості життя для всіх [10, с. 5]. Morash M., Ford J. характеризують Community Policing як підхід орієнтований на споживачів поліцейських послуг (customer-focused approach), спрямований на використання партнерства з громадськістю з метою превенції та виявлення злочинів, зменшення побоювань злочинності та покращення якості життя суспільства [11]. Trojanowicz R., Vucqueroux B. визначають Community Policing як філософію охорони правопорядку, засновану на концепції взаємодії поліції та громадян як основи вирішення таких проблем сучасності як злочинність, порушення громадського порядку та занепад місцевих громад, що потребує побудови нового типу відносин поліції з представниками громадськості, заснованого на активному залученні останніх щодо визначення місцевих пріоритетів задля покращення загального суспільного добробуту, зі зміщенням фокусу діяльності поліції з «обробки випадкових викликів» на вирішення існуючих проблем [12].

Логвиненко Б., Кравченко І. відзначають, що правоохоронна модель «community policing» може бути дороговказом для вдосконалення діяльності поліції та розбудови її взаємодії з суспільством на засадах партнерства і має на меті співпрацю з окремими громадянами, групами громадян, громадськими організаціями для виявлення та вирішення проблем, які негативно впливають на якість життя і стан правопорядку в конкретних населених пунктах, районах та регіонах [13, с. 4]. Загалом погоджуючись із наведеним, слід зауважити, що серед перелічених авторами суб'єктів взаємодії поліції із суспільством на засадах партнерства не вказано

одного із основних суб'єктів такої взаємодії – територіальної громади, яка відповідно до ст. 6 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» є первинним суб'єктом місцевого самоврядування та основним носієм його функцій і повноважень [14].

Окремо слід також відзначити базові компоненти Community Policing, до яких здебільшого відносять [15, с. 5; 8, с. 11]:

- організаційну децентралізацію;
- переорієнтацію патрулювання на двосторонню взаємодію з представниками громади;
- орієнтацію правоохоронної діяльності на наявні проблеми громади та встановлені відповідно до них пріоритети;
- «видимість» поліції, її присутність на вулицях у форменому одязі, можливість мешканців громади побачити та поспілкуватись із поліцейськими [16; 8, с. 11].

Серед існуючих моделей правоохоронної діяльності, які використовуються в рамках Community Policing, таких як Zero-tolerance Policing, Intelligence-led Policing, Reassurance Policing, Neighborhood Policing тощо в контексті проблематики превентивної діяльності Національної поліції в об'єднаній територіальній громаді важливе значення відіграє Problem-Oriented Policing – «проблемно-орієнтована поліцейська діяльність».

Розробником проблемно-орієнтованого підходу в діяльності поліції є Голштейн Г. (Herman Goldstein), який на фоні кризи ефективності поліцейської діяльності, що виникла в 1970-1980-х роках у США, стверджував, що поліція стала занадто зосередженою на «засобах» поліцейської діяльності та нехтувала головними «цілями» – запобіганню та протидії злочинності та іншим суспільно небезпечним явищам [17]. Даний підхід або ж модель поліцейської діяльності, вперше представлений Голштейном Г. ще у 1979 р., характеризується в першу чергу проактивним характером превентивних заходів, спрямованих на виявлення та подолання першопричин злочинності та на сьогодні є однією із найпоширеніших поліцейських стратегій не лише в США, але й в багатьох країнах Європи.

Оскільки проблеми неможливо аналізувати повною мірою без урахування відповідного контексту, Problem-Oriented Policing часто перетинається з правоохоронною діяльністю, орієнтованою на потреби громад: від громадян, і власників бізнесу у відповідному районі може знадобитися інформація стосовно місце-

вих особливостей традицій та культури, а також справжнього масштабу проблеми, яка поширена у тих чи інших територіальних громадах [18, с. 139].

Загалом проблемно-орієнтований підхід в діяльності поліції – це широкий термін, який передбачає більше, ніж просто усунення та запобігання кримінальним та адміністративним правопорушенням. Вирішення проблем ґрунтується на припущенні, що «у невеликих географічних районах можна зменшити протиправні прояви ретельно вивчаючи особливості проблем у даному районі, а згодом застосувати до цих проблем відповідні ресурси...» [19; 20, с. 132].

Зокрема ч. 2 ст. 11 Закону України «Про Національну поліцію» визначено, що «з метою визначення причин та/або умов учинення правопорушень планування службової діяльності органів і підрозділів поліції здійснюється з урахуванням специфіки регіону та проблем територіальних громад» [4]. Тобто проблемно-орієнтований підхід в діяльності поліції має безпосередньо превентивний потенціал.

На базі моделі Problem-Oriented Policing Екком Дж. (John Eck) та Спелманом В. (William Spelman) у 1987 р. було розроблено методологію вирішення проблем SARA [19]. Аббревіатура SARA означає алгоритм із чотирьох основних кроків, яких має дотримуватися поліція в реалізації Problem-Oriented Policing [20]:

1) (*S, Scanning*) *сканування*:

- виявлення повторюваних проблем, що викликають занепокоєння громадськості та поліції;
- визначення наслідків проблеми для громади та поліції;
- визначення пріоритетів цих проблем;
- розробка широких цілей;
- підтвердження наявності проблем;
- визначення того, як часто виникає проблема та як довго вона триває;
- виокремлення проблем для більш детального вивчення;

2) (*A, Analysis*) *аналіз*:

- виявлення та усвідомлення подій та умов, які передували та супроводжували визначену проблему;
- визначення відповідних даних для збору інформації;
- дослідження того, що відомо про тип проблеми;
- інвентаризація способів, сильних та слабких сторін поточного вирішення проблеми;

- визначення способів максимального звуження масштабу проблеми;

- визначення ресурсів, які можуть бути залучені для глибшого розуміння проблеми;

- розробка робочої гіпотези щодо виникнення проблеми;

3) (R, Response) реагування:

- мозковий штурм для визначення нових заходів реагування;

- дослідження позитивного досвіду подолання подібних проблем;

- вибір серед альтернативних заходів втручання;

- окреслення плану реагування та визначення відповідальних сторін;

- визначення конкретних цілей для плану реагування;

- проведення запланованих заходів;

4) (A, Assessment) оцінювання:

- оцінювання того, чи було реалізовано визначений план (оцінювання реалізації запланованих заходів);

- збір якісних і кількісних даних до і після реагування;

- визначення того, чи були досягнуті загальні та конкретні цілі;

- визначення нових стратегій, необхідних для доповнення початкового плану (у випадку необхідності коригування заходів реагування, якщо їх реалізація було неефективною);

- проведення постійного моніторингового оцінювання для забезпечення сталої ефективності.

Загалом слід відзначити, що проблемно-орієнтований підхід із застосуванням методологічного інструментарію SARA в контексті превентивної діяльності Національної поліції в об'єднаній територіальній громаді, який передбачає сукупність інформаційно-пошукових, інформаційно-аналітичних та організаційних заходів, спрямованих на перехід від ідентифікації потенційних проблем до перешкодження їх виникненню, розвитку та розповсюдженню, дозволяє поглиблено дослідити проблеми окремих територіальних громад, ранжувати їх з урахуванням специфіки території обслуговування, виокремити тенденції правопорушності в конкретній громаді, визначити пріоритетні напрями діяльності на відповідній території обслуговування зі спрямуванням ресурсів поліції на найбільш проблемні сфери, а також розробити ефективну стратегію превентивних заходів.

Підсумовуючи наведене, можемо зробити **висновок**, що модель правоохоронної діяль-

ності Community Policing, як концептуальна «дорожня карта» здійснення превентивної діяльності Національною поліцією в об'єднаній територіальній громаді, слід схарактеризувати через сукупність таких змістовних складових:

- проактивний підхід, направлений на превенцію правопорушень, інших соціальних негативних явищ та створення безпечного середовища загалом, а не реактивний, як реагування на існуючі проблеми *post factum*;

- взаємодія між поліцією та громадськістю є системною і відбувається на основі постійної комунікації та відкритого діалогу задля досягнення спільних цілей та реалізації спільних інтересів демократичного суспільства;

- успішне вирішення спільних завдань залежить від активного об'єднання спільних зусиль поліції та громадськості;

- конструктивна взаємодія між поліцією та громадськістю здійснюється на засадах соціального партнерства;

- діяльність поліції є відкритою, прозорою та підзвітною громадськості;

- поліція «служить і захищає» шляхом забезпечення прав і основоположних свобод людини і громадина у відповідності до гуманістичних цінностей демократичного суспільства, заснованого на верховенстві права, а також реалізації соціально-сервісної функції поліції з урахуванням потреб суспільства, зокрема шляхом надання якісних та своєчасних послуг, а також надання соціальної, медичної, консультативної тощо допомоги тим, хто її потребує;

- індивідуально- та територіально орієнтований підхід – пріоритети діяльності поліції встановлюються відповідно до наявних (локальних) безпекових проблем та потреб громади;

- проблемно-орієнтований підхід – виявлення проблем, їх аналіз, пошук оптимального рішення проблеми та його реалізація, а також оцінка ефективності такого рішення.

Список використаної літератури:

1. Проневич О. Проактивна діяльність поліції (міліції) як складова сучасної парадигми охорони правопорядку. *Форум права*. 2011. № 3. С. 639–643.
2. Взаємодія поліції та громади (Community Policing). Експертний центр з прав людини. URL: https://ecpl.com.ua/wp-content/uploads/2017/02/com_pol.pdf
3. Recommendation Rec(2001)10 of the Committee of Ministers to member states on the European Code of Police Ethics (Adopted by the Committee of Ministers on 19 September 2001 at the 765th

- meeting of the Ministers' Deputies). Explanatory memorandum. URL: <https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=09000016804c1a0c#:~:text=The%20European%20Code%20of%20Police%20Ethics%20aims%20to%20provide%20a,European%20Convention%20on%20Human%20Rights.>
4. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради*. 2015. № 40-41. Ст. 379.
 5. Про встановлення індикаторів, за якими здійснюється проведення оцінки рівня довіри населення до Національної поліції України : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 9 листопада 2018 року № 900. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1358-18#Text>
 6. Sir Robert Peel's Policing Principles. URL: <https://lawenforcementactionpartnership.org/peel-policing-principles/>
 7. Nalla, M. Democratic policing: a comparison of police officers' perceptions of their role and functions in transitional societies. *Journal of Criminal Justice and Security*. 2009. Vol. 4. P. 520–535.
 8. Копіна О. Діалог поліції та громади як соціальна технологія впровадження принципів community policing у місцевій громаді : метод. рек. / Копіна О., Мірошник О., Сердюк О.; Фонд Місц. Демократії ; Лаб. мир. рішень ; Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2018. 124 с.
 9. Кундрік В. Взаємодія поліції та населення на засадах партнерства у сільській місцевості. Київ : ICITAP, 2021. 50 с.
 10. Good Practices in Building Police–Public Partnerships SPMU Publication Series Vol. 4, 2nd edition. OSCE. URL: https://www.osce.org/files/f/documents/8/4/32547_0.pdf
 11. Morash M., Ford, J. The Move to Community Policing: Making Change Happen. 2002. SAGE Publications, Inc. 320 p.
 12. Trojanowicz, R., Bucqueroux, B. Community Policing: A Contemporary Perspective. 1990. Cincinnati, OH: Anderson Press. 485 p.
 13. Логвиненко Б., Кравченко І. Взаємодія поліції та суспільства на засадах партнерства в діяльності підрозділів превентивної діяльності: методичні рекомендації. Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2018. 20 с.
 14. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 травня 1997 року № 280/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. ст. 170.
 15. Skogan W., Hartnett, S. Community Policing Chicago Style. N. Y.: Oxford University Press, 1997. 258 p.
 16. Mackenzie S., Henry A. Community policing: a Review of the Evidence. Edinburgh : Scottish Government, 2009. 58 p.
 17. Goldstein, H. Problem oriented policing. University of Wisconsin-Madison. McGraw-Hill, 1990. 206 p.
 18. Федчак І. Роль кримінального аналізу в моделі здійснення правоохоронної діяльності, орієнтованої на певну проблематику (Problem-Oriented Policing). URL: <https://elar.naiu.kiev.ua/server/api/core/bitstreams/b85a01de-484c-4192-84ec-697597e9b659/content>
 19. Eck, J., Spelman, W. Problem solving: Problem-oriented policing in Newport News. Washington, DC: Police Executive Research Forum. 1987. URL: <https://www.ojp.gov/pdffiles1/Digitization/111964NCJRS.pdf>
 20. Федчак І. Основні практичні компоненти моделі діяльності поліції, орієнтованої на потреби громад (community policing). *Держава та регіони*. Серія: Право. 2023. № 3 (81). С. 128–134.
 21. Problem-Oriented Policing. An overview for the Washtenaw County Sheriff's Office. 2013. URL: <https://www.washtenaw.org/DocumentCenter/View/4708/Problem-Oriented-Policing-Overview-Document-PDF?bidId=>

Ishchenko I. V. Community Policing as a “road map” for implementation of preventive activities by the National Police in the united territorial community

The article is devoted to the study of the essence of the concept of Community Policing as a model of interaction between the police and the public in the context of the implementation of preventive activities by the National Police in the united territorial community.

It is emphasized that among the existing models of law enforcement activities used in the framework of Community Policing, such as Zero-tolerance Policing, Intelligence-led Policing, Reassurance Policing, Neighborhood Policing, etc., in the context of the issues of preventive activities of the National Police in the united territorial community, important importance is played Problem-Oriented Policing – “problem-oriented police activity”.

It was concluded that a problem-oriented approach using the SARA methodological toolkit in the context of preventive activities of the National Police in the united territorial community, which provides a set of information-search, information-analytical and organizational measures aimed at the transition from identifying potential problems to preventing them emergence, development, and spread, allows for an in-depth study of the problems of individual territorial communities, to rank them taking into account the specifics of the service territory, to single out crime trends in

a specific community, to determine the priority areas of activity in the relevant service territory with the direction of police resources to the most problematic areas, as well as to develop an effective strategy of preventive measures.

The set of meaningful components of the Community Policing model of law enforcement activity, as a conceptual “road map” of the implementation of preventive activities by the National Police in the united territorial community, is defined.

Key words: *Community Policing, police, Problem-Oriented Policing, community, interaction, partnership, preventive activity, prevention*